

hvor han bliver opdragen. Det næste Punkt, den høitærede Minister berørte, var Eftertjenesten. I den Retning kan der være høist forskjellige Meninge-
 Seg har, som sagt, med Hensyn til Land-
 høren ikke nogen anden personlig Erfaring end
 den, jeg henter fra, hvad jeg har set i Udlandet,
 hvor jeg har bemærket, at denne Eftertjeneste i
 større Armeer med en længere Tjenestetid, og alt-
 saa tillige med en længere Eftertjeneste, kan be-
 nyttes med megen Virkning ved at sætte Folkene
 over i Straffekompanier. At der derved udøves
 nogen repressiv Virkning i selve Diebløkket i Tje-
 nesten, tror jeg ikke; men at man paa denne
 Maade kan faae disse Folk saaledes bøiede, at de,
 naar de igjen indkaldes til Krigstjeneste, kunne
 vise sig fornuftigere end tidligere, har jeg set Ex-
 empler paa. Med Hensyn til Flaaden bemærkede
 den høitærede Minister, at jeg havde sagt, at vi
 fik en stor Del af disse Folk tilbage igjen, og at
 jeg byggede mit Raifonnement derpaa. Jeg tror
 ikke, at jeg et eneste Sted har nævnt „en stor
 Del“. Jeg har læst mit Foredrag fra i Gaar
 igjennem; jeg har ikke sagt: „En stor Del“, nei,
 jeg har kun sagt, at man fik disse Folk; men
 hvis den høitærede Minister ønsker nærmere Op-
 lysning, skal jeg meddele, at vi havde 3 a 4 pCt.
 af dem ombord i de franske Skibe. Alle prote-
 sterede imod dem, og det blev derfor fastslaaet,
 at de skulde fordeles efter deres Antal i Forhold
 til de udkommanderede Besætninger. Der var
 kun 3 a 4 pCt.; men disse 3 a 4 pCt.
 var i Overensstemmelse med, hvad jeg før har
 udtalt, nok til at forstyrre Freden og Roen ombord.
 Den høitærede Minister udtalte, at han maatte
 neklægge en Indsigelse mod den Parallel, jeg drog
 mellem de Eftertjenestefolk, Frankrig havde haft,
 og dem, vi vilde faae. Jeg maa indrømme, at
 jeg ikke forstaa denne Indsigelse. Den franske
 Nation sætter jeg i fuldt Maal i Eighed med den
 danske; de Folk, som komme i samme Stilling
 paa Grund af samme Forfælse, maa staa om-
 trent ens. Jeg tror, at almindelige Oplysning
 og Moralitet hos Franskmændene ikke giver Ret
 til, at man betragter det som en upassende Be-
 slydning, om man i den Henseende sætter de
 Danske ved Siden af de Franke. — Den høit-
 arede Minister undrede sig over den Opfattelse,
 jeg havde af de militære Love, og knyttede dertil
 den Bemærkning, at min Frygt for, at de Over-
 ordnede ikke skulde kunne have Disciplinen, havde
 været saa stor, at jeg ikke kunde se alle de for-
 trinlige Midler, som det foreliggende Lovforslag
 giver i den Henseende. Saafremt den høitærede
 Ministers Udgangspunkt var rigtigt, kunde der
 maasse være Noget, der talte for Konklusionen;
 men Udgangspunktet beror paa en Misforstaaelse.
 Jeg kan forstikke den høitærede Minister om, at
 jeg ikke nærer den fjerneste Frygt for, at de Over-
 ordnede ikke skulde kunne have Disciplinen. Jeg
 har i den ikke ringe Tid, hvori jeg har staaet i

Flaaden, indsuget den Overbevisning, at vore Of-
 ficerer — i det Mindste en stor Del af dem —
 kunde gaa tilfjøs, naar de i Retning af Besæt-
 ningen vare lidt heldig stillede, med en Straffe-
 lov, der kun indeholdt 2 Paragrafer, den ene om
 arbitrære Straffe og den anden om Nødvarge-
 straf, og at de saa vilde komme tilbage med et
 Skib, hvor der ikke var gjort et eneste alvorligt
 Brud paa Disciplinen. Nei, hvad jeg frygter for,
 er ikke Mangel paa Gvne til at holde Disciplin,
 men det er den Maade, hvorpaa Disciplinen
 vil blive hævdet. For mig er Maalet — hvor
 meget min Anstuelse end er bleven betegnet som
 uforstaaelig — det, at man i Militærstanden skal
 søge saavidt muligt at bevare stabile
 Tilstande, at Alt, hvad der gjøres, skal gjøres
 i saa nøie Overensstemmelse med Lov-
 bestemmelserne som muligt, og at det
 er meget beklageligt, naar man skal ty
 til ekstraordinære Foranstaltninger.
 Det er det Udgangspunkt, som jeg tror, jeg deler
 med Enhver, der er gammel i Tjenesten. So mere
 en Lov sætter. En i Stand til med Loven i Haand,
 Bogstav for Bogstav, at bevare et smukt og godt
 Forhold, desmere kan den tilfredsstille, hvad jeg
 kalder de militære Fordringer. So mere den
 frister Superiorien til at gribe til ekstraordi-
 nære Forholdsregler, jo mere den frister Folkene
 ind paa Lovstykker, desto mindre egner den sig
 efter min militære Opfattelse til at tilfredsstille
 Formaålet — om denne Opfattelse fremdeles er ufor-
 staaelig overlader jeg til den høitærede Minister
 selv at bedømme. — I Anledning af min Udtale-
 lelse om det overmaade Vanskelige ved at sam-
 arbejde to saa heterogene Bestanddele som Hær og
 Flaade til at indordnes under en fælles Straffe-
 lov, udtalte den høitærede Minister, at man havde
 et Exempel i Lydsland — foruden i Norge og
 Sverrig, hvilke to sidste Lande den høitærede Mi-
 nister dog ikke kom videre tilbage til — man havde
 navnlig fra Lydsland, hvor man ikke havde skyet
 at gjøre et saadant Forsøg, et Exempel, der viste,
 at vi trygt kunde gaa til at gjøre det Samme her,
 og den høitærede Minister knyttede dertil en for
 den tydske Marine høist smigrende Udtalelse om
 denne Marines Disciplin. Det være langt fra
 mig at ville optage mig til Dommer om en an-
 den Marines Disciplin navnlig heri Tilhæng; men
 jeg tillader mig at tro, at den høitærede Minister
 ikke kan have saa flydige Oplysninger som nød-
 vendigt til Bedømmelsen fra Officerer, der kun
 have besøgt de fremmede Værfter og Havne og
 kun have haft Leilighed til at være paa Besøg
 ombord i de fremmede Orlogsmænd. Saa vidt
 jeg veed, er ingen dansk Officer i tydske Tjeneste,
 og jeg tvivler ogsaa om, at overhoved nogen dansk
 Officer har gjort et længere Ophold ombord i en
 tydske Orlogsmænd. Det er dog meget vanskeligt
 at slutte til Disciplinen ombord i Skibene fra Til-
 standen paa Værfterne og fra den Tilstand, man